

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 18 grudnia 2007 r. (*)

Dyrektywa 92/50/EWG – Zamówienia publiczne na usługi – Przepisy krajowe zastrzegające na rzecz spółek kapitałowych możliwość udzielenia zamówień na lokalne usługi publiczne świadczone w interesie gospodarczym – Zgodność

W sprawie C-357/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Włochy) postanowieniem z dnia 16 czerwca 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 30 sierpnia 2006 r., w postępowaniu:

Frigerio Luigi & C. Snc

przeciwko

Comune di Triuggio,

przy udziale:

Azienda Servizi Multisetoriali Lombarda – A.S.M.L. SpA,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: G. Arestis, prezes ósmej izby pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (sprawozdawca), J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 października 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Frigerio Luigi & C. Snc przez M. Boifavę, avvocato,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez C. Zadrę oraz X. Lewisa, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 26 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, str. 1) zmienionej dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r. (Dz.U. L 285, str. 1, zwanej dalej „dyrektywą 92/50”), art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, str. 114), art. 39 WE, art. 43 WE, art. 48 WE i art. 81 WE, art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39) zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz. U. L 114, str. 9, zwanej dalej „dyrektywą 75/442”) oraz art. 7 dyrektywy 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 114, str. 9).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Frigerio Luigi & C. Snc (zwaną dalej „Frigerio”), spółką jawną prawa włoskiego oraz gminą Triuggio, dotyczącego przyznania zamówienia na zarządzanie usługami w zakresie utrzymania porządku i czystości miasta.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Dyrektywa 92/50 ma na celu koordynację procedur udzielania zamówień publicznych na usługi. Zgodnie z motywem drugim tej dyrektywy dąży ona do stopniowego ustanowienia rynku wewnętrznego, obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.

4 Motyw szósty dyrektywy stanowi w szczególności, że należy unikać przeszkód w swobodnym przepływie usług i że w związku z tym usługodawcami mogą być osoby fizyczne lub prawne.

5 W rozumieniu motywu dwudziestego rzeczony dyrektywy w celu wyeliminowania praktyk ogólnie ograniczających konkurencję oraz ograniczających w szczególności udział w zamówieniach obywateli innych państw członkowskich niezbędna jest poprawa dostępu usługodawców do procedur udzielania zamówień.

6 Artykuł 26 dyrektywy 92/50 ma następujące brzmienie:

„1. Oferty mogą być składane przez grupy usługodawców. Od takich grup nie można wymagać, aby przybrały w celu złożenia oferty określoną formę prawną; można jednak tego wymagać od grupy, której udzielono zamówienia.

2. Kandydaci lub oferenci, którzy zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę lub miejsce zamieszkania, są uprawnieni do świadczenia odnośnej działalności usługowej, nie zostają odrzuceni jedynie na podstawie tego, iż zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym zamówienie jest udzielone, byłiby oni zobowiązani być albo osobami fizycznymi albo prawnymi.

3. Można jednakże wymagać od osób prawnych podania w ofercie lub wniosku o dopuszczenie do udziału nazwisk i odpowiednich kwalifikacji zawodowych pracowników odpowiedzialnych za wykonanie usługi”.

7 Dyrektywa 92/50, z wyjątkiem art. 41, została z dniem 31 stycznia 2006 r. uchylona i zastąpiona dyrektywą 2004/18. Treść art. 26 dyrektywy 92/50 została w istocie powtórzona w art. 4 dyrektywy 2004/18.

Uregulowania krajowe

8 Dekret ustawodawczy nr 267 z dnia 18 sierpnia 2000 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustaw w sprawie organizacji jednostek samorządu terytorialnego (testo unico delle leggi sull'ordinamento degli enti locali) (dodatek zwykły do GURI nr 227 z dnia 28 września 2000 r.), zmieniony dekretem z mocą ustawy nr 269 z dnia 30 września 2003 r. w sprawie przepisów o charakterze doraźnym przyjętych w celu wspierania rozwoju i skorygowania funkcjonowania finansów publicznych (disposizioni urgenti per favorire lo sviluppo e per la correzione dell'andamento dei conti pubblici) (dodatek zwykły do GURI nr 229 z dnia 2 października 2003 r.), przekształcony po zmianach w ustawę, ustawą nr 326 z dnia 14 listopada 2003 r. (dodatek zwykły do GURI nr 274 z dnia 25 listopada 2003 r., zwany dalej „dekretom ustawodawczym nr 267/2000”), reguluje w szczególności zasady udzielania zamówień na lokalne usługi publiczne świadczone w interesie gospodarczym. Artykuł 113 ust. 5 rzeczonego dekretu przewiduje:

„Świadczenie usług ma miejsce zgodnie z uregulowaniami sektorowymi i z poszanowaniem prawa Unii Europejskiej, przy czym zamówienie publiczne jest udzielane:

a) spółkom kapitałowym wyłonionym w drodze przetargu;

b) spółkom o kapitale mieszanym publiczno-prywatnym, w których prywatny wspólnik jest wyłoniony w drodze przetargu gwarantującego przestrzeganie uregulowań krajowych i wspólnotowych z zakresu konkurencji zgodnie z wytycznymi wydanymi przez właściwe władze w formie przepisów szczególnych i okólników;

c) spółkom należącym w pełni do Skarbu Państwa, pod warunkiem że organ lub organy publiczne posiadające udział w kapitale sprawują nad danym podmiotem kontrolę analogiczną do tej, jaką sprawują nad własnymi służbami, i spółka ta prowadzi swoją podstawową działalność wspólnie z organem lub organami publicznymi, które posiadają w niej udziały”.

9 Jeśli chodzi o szczególny sektor odpadów, art. 2 ust. 6 ustawy regionalnej regionu Lombardia nr 26 z dnia 12 grudnia 2003 r. zawierającej uregulowania dotyczące usług lokalnych świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym [-] Przepisy w zakresie gospodarowania odpadami, energią, korzystania z gruntu i zasobów wodnych (disciplina dei servizi locali di interesse economico generale. Norme in materia di gestione dei rifiuti, di energia, di utilizzo del sottosuolo e di risorse idriche) (dodatek zwykły do Bollettino Ufficiale della Regione Lombardia nr 51, z dnia 16 grudnia 2003 r., zwanej dalej „ustawą regionalną nr 26”), stanowi:

„Zamówienia na usługi udziela się spółkom kapitałowym wyłonionym w drodze przetargu lub procedur zgodnych z krajowymi i wspólnotowymi uregulowaniami w zakresie konkurencji; [...]”.

10 W rozumieniu art. 198 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 152 z dnia 3 kwietnia 2006 r. ustanawiającego przepisy w zakresie środowiska naturalnego (norme in materia ambiente) (dodatek zwykły do GURI nr 88, z dnia 14 kwietnia 2006 r.):

„[...] gminy w dalszym ciągu gospodarują odpadami miejskimi i innymi odpadami uznanymi za odpady miejskie przeznaczonymi do unieszkodliwienia na zasadach monopolu w formach wskazanych w art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego [nr 267/2000]”.

Okoliczności faktyczne i pytania prejudycjalne

11 Decyzją nr 53 z dnia 29 listopada 2005 r. (zwaną dalej „decyzją nr 53”) rada gminy Triuggio powierzyła na okres pięciu lat od dnia 1 lipca 2006 r. zarządzanie usługami w zakresie utrzymania porządku i czystości miasta Azienda Servizi Multisetoriali Lombarda – A.S.M.L. SpA (zwaną dalej „ASML”).

12 Na mocy tej samej decyzji, rzeczona rada zobowiązała się do zakupu pakietu akcji umożliwiającego administracji gminnej „stanie się pełnoprawnym akcjonariuszem oraz

restrukturyzowanie i regulowanie stosunków z [ASML] zarówno pod kątem organizacyjnym, jak i funkcjonalnym, po to, by [gminie Triuggio] przysługiwały takie uprawnienia w zakresie kontroli i nadzoru tej spółki, które byłyby porównywalne do uprawnień, jakie przysługują jej wobec jej własnych służb”.

13 Frigerio, która zapewniała świadczenie omawianych usług od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 30 czerwca 2006 r. w ramach konsorcjum z inną spółką jawną prawa włoskiego wniosła skargę na decyzję nr 53 do Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionalnego sądu administracyjnego regionu Lombardia). W skardze tej podniosła ona, że rada gminy Triuggio nie miała prawa udzielić bezpośrednio wskazanego zamówienia, ale była zobowiązana przeprowadzić przetarg zgodnie z przepisami wspólnotowymi znajdującymi zastosowanie w przedmiocie zamówień publicznych i art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000.

14 Gmina Triuggio oraz ASML wniosły o oddalenie skargi, jak też w trybie incydentalnym, o stwierdzenie jej niedopuszczalności. W tym względzie twierdzą one w szczególności, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na brak interesu prawnego Frigerio, która mając formę prawną spółki osobowej (spółki jawnej) nie może ubiegać się o udzielenie spornego zamówienia, gdyż art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 zastrzega wyłącznie na rzecz spółek kapitałowych możliwość udzielenia zamówienia na lokalne usługi publiczne, takie jak w zakresie utrzymania porządku i czystości miasta.

15 W tych okolicznościach Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/18/WE, lub analogiczny przepis zawarty w art. 26 ust. 2 dyrektywy [92/50] (jeśli uznane zostanie, że stosuje się ten ostatni przepis) - zgodnie z którymi kandydaci lub oferenci, którzy zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę lub miejsce zamieszkania, są uprawnieni do świadczenia odnośnej działalności usługowej, nie zostają odrzuceni jedynie na podstawie tego, iż zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym zamówienie jest udzielone, byłiby oni zobowiązani być albo osobami fizycznymi albo prawnymi - stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego, która znosi ograniczenie formalne zawarte w art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz w art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy [regionalnej nr 26] i w związku z tym jego skuteczność rozciąga się na tyle, by zezwolić na uczestnictwo w przetargach również tym podmiotom, które nie są spółkami kapitałowymi?

2) Jeśli Trybunał uzna, że wymienione uregulowania nie są wyrazem podstawowej zasady prawa wspólnotowego, czy art. 4 ust. 1 dyrektywy [2004/18] lub podobny przepis zawarty w art. 26 ust. 2 dyrektywy [92/50] (jeśli uznane zostanie, że stosuje się ten ostatni przepis), jest raczej zasadą, którą można wywnioskować lub „zasadą wywodzącą się” z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, i z tego względu jest on bezpośrednio obowiązujący i ma pierwszeństwo przed sprzecznymi z nim przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego?

3) Czy art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy [regionalnej nr 26] zgodne są z zasadami wspólnotowymi wymienionymi w art. 39 [WE] (zasada swobodnego przepływu pracowników w ramach Wspólnoty), art. 43 [WE] (swoboda przedsiębiorczości), art. 48 [WE] i art. 81 [WE] (zakaz porozumień ograniczających konkurencję) [...] i zatem czy w razie stwierdzenia ich niezgodności z tymi zasadami, wymienionych wyżej przepisów krajowych nie stosuje się w zakresie, w jakim są one sprzeczne z bezpośrednio obowiązującymi normami wspólnotowymi mającymi pierwszeństwo przed uregulowaniami krajowymi?

4) Czy art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy [regionalnej nr 26] zgodne są z art. 9 ust. 1 dyrektywy [75/442] lub analogicznym art. 7 ust. 2 dyrektywy [2006/12] (jeśli uznane zostanie, że stosuje się ten ostatni przepis), które stanowią – odpowiednio – że „[...] wszelkie zakłady lub przedsiębiorstwa, które wykonują czynności określone w załączniku II A [do dyrektywy 75/442] muszą uzyskać zezwolenie od właściwych władz określone w art. 6 [tej dyrektywy]” i że „plany, o których mowa w ust. 1 [dyrektywy 2006/12] (gospodarowania odpadami), mogą, przykładowo, obejmować: a) osoby fizyczne lub prawne upoważnione do gospodarowania odpadami [...]?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań pierwszego i drugiego

16 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach postępowania, o którym mowa w art. 234 WE, które jest oparte na jasnym podziale zadań sądów krajowych i Trybunału, wszelka ocena stanu faktycznego sprawy należy do sądu krajowego (zob. w szczególności wyroki z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie C-235/95 Dumon i Froment, Rec. str. I-4531, pkt 25; z dnia 11 lipca 2006 r. w sprawie C-13/05 Chacón Navas,

Zb.Orz. str. I-6467, pkt 32 oraz z dnia 8 listopada w sprawie 2007 r. C-251/06 ING. AUER, nieopublikowany dotychczas w Zbiorze, pkt 19).

17 W związku z tym z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, a w szczególności z pytania pierwszego i drugiego wynika, że sąd krajowy opiera się na założeniu, zgodnie z którym zamówienie będące przedmiotem toczącego się przed nim postępowania objęte jest jedną z dyrektyw wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych na usługi, czyli dyrektywą 92/50 lub dyrektywą 2004/18. Założenie to potwierdzają również dokumenty przedstawione Trybunałowi, do których należy decyzja nr 53, której tekst został załączony do uwag Frigerio i z której wynika, że wartość zamówienia będącego przedmiotem postępowania przed sądem krajowym przekracza próg uzasadniający zastosowanie rzeczonych dyrektyw. Ponadto z przedstawionych na rozprawie uwag wynika, że wynagrodzenie za rzeczony zamówienie pochodziło od gminy Triuggio, tak więc nie może być ono uznane za koncesję na usługi.

18 W tej sytuacji oraz uwzględniając fakt, że rzeczona decyzja została przyjęta w dniu 29 listopada 2005 r., należy stwierdzić, iż okoliczności faktyczne sprawy przed sądem krajowym są objęte przedmiotowym i czasowym zakresem zastosowania dyrektywy 92/50.

19 Pytania pierwsze i drugie, które należy zbadać łącznie, powinny zostać przeformułowane w ten sposób, że sąd krajowy dąży przede wszystkim do ustalenia, czy art. 26 ust. 2 dyrektywy 92/50 sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które zastrzegają na rzecz zainteresowanych podmiotów mających formę prawną spółki kapitałowej możliwość złożenia ofert w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługi. Następnie rzeczony sąd krajowy zastanawia się nad skutkami ewentualnej odpowiedzi twierdzącej w odniesieniu do wykładni i stosowania prawa krajowego.

20 Zgodnie z art. 26 ust. 2 dyrektywy 92/50, instytucje zamawiające nie mogą odrzucić kandydatów lub oferentów, którzy zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę lub miejsce zamieszkania, są uprawnieni do świadczenia odnośnej działalności usługowej, jedynie na podstawie tego, iż zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym zamówienie jest udzielone, byłiby oni zobowiązani być albo osobami fizycznymi albo prawnymi.

21 Z przepisu tego wynika, że instytucje zamawiające nie mogą również wykluczyć z przetargu kandydatów lub oferentów, którzy zgodnie z prawem zainteresowanego państwa członkowskiego są uprawnieni do świadczenia danej usługi, jedynie na podstawie tego, że ich forma prawna nie odpowiada szczególnej kategorii osób prawnych.

22 Wynika z tego, że rzeczony przepis sprzeciwia się wszelkim uregulowaniom krajowym, wykluczającym z udzielenia zamówień publicznych na usługi, których wartość przekracza próg uzasadniający zastosowanie dyrektywy 92/50, kandydatów lub oferentów, którzy zgodnie z prawem zainteresowanego państwa członkowskiego są uprawnieni do świadczenia danej usługi, jedynie na podstawie tego, że forma prawna tych kandydatów lub oferentów nie odpowiada szczególnej kategorii osób prawnych.

23 W rezultacie, przepisy krajowe, takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które zastrzegają na rzecz spółek kapitałowych możliwość udzielenia zamówień na lokalne usługi publiczne świadczone w interesie gospodarczym, których wartość przekracza próg uzasadniający zastosowanie dyrektywy 92/50, nie są zgodne z art. 26 ust. 2 tej dyrektywy.

24 W odniesieniu do okoliczności faktycznych będących u podstaw sporu przed sądem krajowym z akt sprawy wynika, że Frigerio wniosła skargę w postępowaniu przed tym sądem jako lider konsorcjum, które zarządzało usługami w zakresie utrzymania porządku i czystości miasta w gminie Triuggio od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 30 czerwca 2006 r.

25 Należy dodać w tym względzie, że z art. 26 ust. 1 dyrektywy 92/50 wynika, że instytucje zamawiające nie mogą wymagać, aby grupy usługodawców przybrały w celu złożenia oferty określoną formę prawną.

26 Ponadto nie zostało zakwestionowane przed Trybunałem, że zgodnie z włoskim ustawodawstwem Frigerio była uprawniona do świadczenia usług w zakresie utrzymania porządku i czystości miasta w przyjętej przez nią formie prawnej, tj. jako spółka jawna. W związku z tym sąd krajowy zauważa w szczególności, że Frigerio jest wpisana do rejestru osób uprawnionych do prowadzenia działalności w zakresie odpadów.

27 Jak zauważono w pkt 19 niniejszego wyroku, sąd krajowy zastanawia się również nad skutkami stwierdzenia niezgodności z dyrektywą 92/50 przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

28 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do sądu krajowego należy, w ramach maksymalnego zakresu uznania, jakie daje mu prawo krajowe, dokonanie wykładni oraz zastosowanie przepisu prawa krajowego zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego. Jeżeli takie zgodne zastosowanie nie jest możliwe, sąd krajowy ma obowiązek zastosować w całości prawo wspólnotowe i zapewnić ochronę praw, jakie nadaje ono jednostkom, nie stosując w razie potrzeby sprzecznego z nim przepisu krajowego (zob. podobnie wyroki z dnia 4 lutego 1988 r. w sprawie 157/86 Murphy i in., Rec.

str. 673, pkt 11 oraz z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie C-208/05 ITC, Zb.Orz. str. I-181, pkt 68 i 69).

29 W świetle powyższych uwag na pytania pierwsze i drugie należy odpowiedzieć, że art. 26 ust. 1 i 2 dyrektywy 92/50 sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, uniemożliwiającym przedstawienie ofert w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługi, którego wartość przekracza próg uzasadniający zastosowanie dyrektywy 92/50 kandydatom i oferentom, którzy zgodnie z prawem zainteresowanego państwa członkowskiego są uprawnieni do świadczenia danej usługi, również tym, stanowiącym grupę usługodawców, jedynie na podstawie tego, że ich forma prawna nie odpowiada szczególnej kategorii osób prawnych, jaką są spółki kapitałowe. Do sądu krajowego należy – w ramach maksymalnego zakresu uznania, jakie daje mu prawo krajowe – dokonanie wykładni oraz zastosowanie przepisu prawa krajowego zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego, a w razie, gdy taka wykładnia zgodna nie jest możliwa, niezastosowanie każdego przepisu prawa krajowego, który byłby sprzeczny z takimi wymogami.

W przedmiocie pytań trzeciego i czwartego

30 W pytaniach trzecim i czwartym, sąd krajowy zastanawia się w istocie nad zgodnością przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed tym sądem, z art. 39 WE, 43 WE, 48 WE i 81 WE oraz z dyrektywą 75/442 i dyrektywą 2006/12.

31 Ponieważ, jak wynika z pkt 18 niniejszego wyroku, okoliczności faktyczne sprawy w postępowaniu przed sądem krajowym objęte są zakresem stosowania dyrektywy 92/50, a wykładnia tej dyrektywy zawiera konieczne elementy umożliwiające sądowi krajowemu rozstrzygnięcie wniesionej do niego sprawy, badanie wskazanych przepisów wspólnotowych ma znaczenie wyłącznie hipotetyczne. W rezultacie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie należy udzielać odpowiedzi na pytania trzecie i czwarte (zob. podobnie wyroki z dnia 22 listopada 2005 r. w sprawie C-144/04 Mangold, Zb.Orz. str. I-9981, pkt 36 i 37 oraz z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie C-212/04 Adeneler i in., Zb.Orz. str. I-6057, pkt 42 i 43).

W przedmiocie kosztów

32 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 26 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi zmienionej dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r. sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, uniemożliwiającym przedstawienie ofert w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługi, którego wartość przekracza próg uzasadniający zastosowanie dyrektywy 92/50, kandydatom i oferentom, którzy zgodnie z prawem zainteresowanego państwa członkowskiego są uprawnieni do świadczenia danej usługi, również tym, stanowiącym grupę usługodawców, jedynie na podstawie tego, że ich forma prawna nie odpowiada szczególnej kategorii osób prawnych, jaką są spółki kapitałowe. Do sądu krajowego należy – w ramach maksymalnego zakresu uznania, jakie daje mu prawo krajowe – dokonanie wykładni oraz zastosowanie przepisu prawa krajowego zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego, a w razie, gdy taka wykładnia zgodna nie jest możliwa, niezastosowanie każdego przepisu prawa krajowego, który byłby sprzeczny z takimi wymogami.

Podpisy

* Język postępowania: włoski.